

אלה הסרטים שידהימו אותך השנה!

הערביות. לעומתה טענו כמאיים ועיתונאים המכירים אנשים אלה, כי אין זו אלא בדייה: למי להאמין?

בוז למאהלר

אך כאשר אתה פוגש עיתונאים מארצות ערב, הרושם הוא שונה. אתה מספר להם את פרשת הבמאית הלב-נונית, והם מושכים בכתפיהם: "יש אנשים סתומים לגמרי", הם אומרים. השיחה קולחת. ישנן נקודות רבות משותפות, וגדמה שאין שום מניעה מפני חיים משור תפים, שלווים ורגועים. אינשאללה. אבל, מובן שלא יחסי ישראל-ערב הם המעסיקים את רוב הנוכחים כאן. הרבה יותר מרתק בעיניהם, למשל, לנחש מדוע לא הגיע לכאן סירטו החדש של אנטוניוני. הוא הצהיר, אומנם, שהסתכסך עם הרר שויות האיטלקיות ולא הסכים לייצג את איטליה בקאן, אך השמועות המקומיות אומרות כי חשש מפני תחרות מסוכנת, עם פליגי שפתח את הפסטיבל.

בו נתקלתי בכניסה לארמון-הפסטיבלים, היה פירסומת לפישעון שביים מנחם גולן, בארצות-הברית: לפקה במדרגות המו-בילות למעלה, אל האולמות, מפרסם סם דובינר את הישר הקטן, סרט-הנפשה ש-ביים עבורו שלמה צוריגנו, בו השתמש בפסילונים בני אלפי שנים.

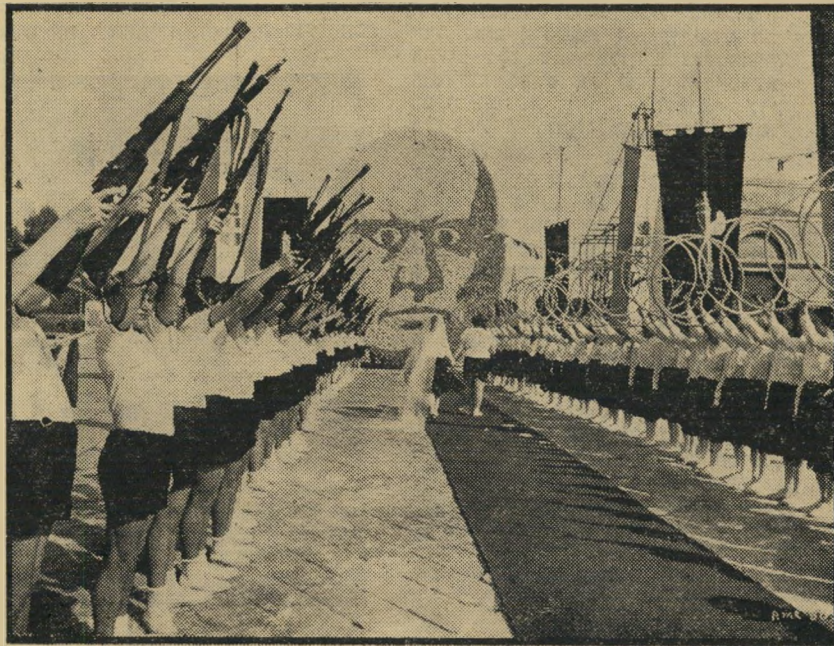
על הטילת מציעים למכירה, בפירסומים ומעל לוחות-המודעות, את חכם גמליאל, זהדגל הישראלי מתנוסת בגאון, שהרי אבו אל-בנאת משתתף בתחלות. כששמע מבקר ערבי אחד את שם הסרט, תמה: "מה פתאום אתם מציגים כאן סרט עם שם ערבי?" כאשר סיפרו לו מהו נושא הסרט, התרגז: "למה אנחנו, העמים השמיים, צריכים להציג דווקא את הפריטיביות שלנו?" נעים לדעת שיש מי שחושב כי היה-דים והערבים הם חביבה אחת, ועוד יותר נעים — כשהדובר הוא ערבי. למעשה התקבל סירטו של משה מורחי באיחור כה גדול, עד שלא הספיקו לכלול אותו בחלק מן הפירסומים הרשמיים. אולם

שיא של חוסר טעם
לא נמצא מי שיערער על הגדרה זו לסירטו של הבמאי קן ראסל על חיי המלחין המתבולל לחרבו של זיגפריד — מעבר שסחף אחריו קריאות-בז רמות מן האולם.

חברתית על מצבה הכלכלי של ברזיל, וכך אנו רואים, כי אף שהמין על הבד מתחיל לפשוט את הרגל, ובמרץ, הרי אם מה שקורה פה יכול לשמש אמת-מידה למתרחש בעולם כולו, אוי יש עוד תיקווה לאנושות. ונאמר אמן.

הסיט, חולפת לחלוטין כל תקווה לרצי-נות. למראה סיט אחר, בו מותר מאהלר על יהדותו, והופך את המגן-דוד שלו ל-חרב של זיגפריד, בה הוא מקודש על-ידי אשתו של ואגנר, המחופשת לברוני הילדה, פרצו שריקות-בזו באולם כולו. לעומת מאהלר, היו סרטים אחרים ראויים לשבח. אמר קורד של פליגי (ש-ייקרא, בהצגתו הקרובה בארץ: זיכרונות), מלא וגדוה רגעים נפלאים. נעשה לך חם בלב, והיופי של התמונה כובש אותך כליל. הסרט, שהוא כולו זיכרונות מיל-דוהו של הבמאי, מחזיר שוב את הדמויות

מה הולך קאון?

הרודפות אותו מאז תחילת הקאריירה שלו. "אני מגרש את שדי נעורי", הסביר פליגי. ובין השדים כמה נשים אדירות-מימדים, תופעות-טבע ממש. אחת, מר-כרת סיגריות, מדהימה במיוחד. היא נר-אית כארון מהלך, והיא המעניקה מנת-חינוך מיני לפליגי הצעיר. ענקית זו תמחוך מתולדות-הקולנוע אפילו את סר-גינה המפורסמת משמונה וחצי.

ברזיל, אחת הארצות המקוריות ביותר היום בעולם הקולנוע, אף שבישראל אין מודעים לכך כלל וההפסד כולו שלנו, שלחה לפסטיבל שלושה סרטים. הם מוצי-גים מחוץ למיסגרת התחרות, כמו סרטים יוצאי-דופן אחרים. אחד מאלה, לך לעבוד, בשלג, הוא שיר של חדווה ואהבת חיים, ספוג פולקלור, טבעי, פשוט וקולח, ממש תענוג לנשמה. הבמאי, הגנו קארוינה, שהוא גם השחקן הראשי, מזכיר במיקצת את טופיל בארבינקו, בתוספת עסיסיות עממית תוססת מתוצרת שכונת-העוני של ריו, אותן שכונות שהיו רקע לאורפיאו נגרו.

לא פחות מרתק לנחש אם הבמאי היר-גוסלבי הגולה, דוין מאקאבייב, שיבקר כנראה בקרוב בארץ, יצליח לשכנע את הכוכבת הקנדית שלו, קארול אנדרה, להתיר את הצגת סירטו החדש סרט מתוק, בין השניים פרץ ויכות חריף, מאחר ש-השחקנית טוענת שהסרט, בסך-הכל, פורר

מי שרצה לחפש טענות, דווקא יכול לעשות זאת: אבו אל-בנאת הוצג ביום-הבחירות בצרפת, שהוא כמובן היום ה-חלש ביותר מבחינת מימדי הצפייה. אבל, אולי יותר טוב דווקא כך. אבו אל-בנאת איננו בדיוק שיא בקאריירה של משה מורחי, של שייקה אופיר, ובוודאי לא של הקולנוע הישראלי.

מאח דו פיינרו

נוגרפי בעיניה, והיא אינה מוכנה להיראות כך בעיני העולם. שחקנית שאינה דואגת כלל לבעיות כאלו היא ג'ורגינה הייל, שחקנית-תיאטר-רון בריטית המופיעה כאלמה מאהלר, ב-סרט על חיי המלחין, אותו ביים קן (צ'ייקובסקי, שדים, נשים אוהבות) ראסל. אמרי-הגברת הייל אשמה, למעשה, רק בחלק קטן מאוד מן הבזיון הגדול של הסרט, שהוא אנדרטת-נצח לטעם הרע ולהגזמה הגרוטסקית.

אבל ישראל, לפחות, בחברה טובה, הסרט הערבי היחיד המוצג בקאן, במיס-גרת שבוע הביקורת, נקרא יום חופש הגיע... והוא מציג את מילחמת-השיחור של העמים בדרום חצי-האי ערב, את הר-סרט עשתה נערה לבנונית בשם הייני סרור, והוא נראה כתעמולה השקופה וה-בוטה ביותר שאפשר להעלות על הדעת, אם כי יש בו נקודות מעניינות, כמו, למשל, טיפוח דמות האשה בחברה הער-בית החדשה, או טיפוח הרמה ההשכלתית של בני השבטים בעדן או בעומן.

כל המרואיינים בו אינם מדברים, אלא נואמים. ומשום מה, כל הנערות החולפות לפני עדישת המצלמות חטובות ויפות-מראה. כשורת משתפות בתחרות-יופי. פרטים מסוג זה אינם מעוררים אמון רב ביותר בכנותה של הבמאית. כשניסיתי לדבר איתה על אפשרות שכל שבוע הביקורת, כולל הסרט שלה, יוצגו חריפנות בישראל, ניתקפה הנערה פחד-איום, סירבה לדבר איתי או לשמוע, חס-וחלילה, על האפשרות הנוראה שסירטה יגיע לתל-אביב, כשנשאלה על-ידי הצר-פתים מדוע ניסתה להתחמק השיבה שהיא מפחדת מפני חבריה, בתנועות המהפכניות

פורנוגרפיה טהורה
קארול אנדרה הקנדית, באחד המעשים שלא-ייעשו בסירטו של הבמאי היגוסלבי, דוין מאקאבייב, השחקנית אסרה על ה-במאי המוכשר להקרין את הסרט, בטענה שלדעתה הוא נראה כסרט פורנוגרפי.